

Hagyományőrző gyereknap

A gyereknap közeledtével azon gondolkodtunk, hogy milyen élményt adhatnánk a gyermekeknek, ami kicsit eltér a többi légváras-arcfestős rendezvénytől.

Ahol a gyermekek állatokkal találkoznak, az mindkettőnek, és az őket kísérőknek is szívmelengető élmény. Na, de milyen állatok? Az Állatkert-látogatás is kellemes időtöltés, de mi valami közvetlenebbet, testközeli élményt szerettünk volna nyújtani. Meg is találtuk mindezt Bogádon, a Megyer Törzs Déli Gyepűvédői lovas hagyományőrző egyesületnél.

Az egyesület a magyar nemzeti kultúránk egyik legjellegzetesebb és talán az egyik legszebb részét, a lovas életmódra és hadviselésre vonatkozó hagyományrendszerét őrzi.

A gyereknapot – május 27-én – a hagyományőrök lovas bemutatójával kezdtük. A lovasok – 10 évestől 26 évesig – szőren ülték meg a lovat, majd néhány bemelegítő kör után felkapták az íjukat, és álló céltáblára lőttek előre és hátrafelé, ahogy azt őseink is tették. Nehezítés volt, hogy az 1 hónapos csikó, izgatottan szaladt édesanyja mellett, és minden adandó alkalmat kihasználta, hogy anyatejhez jusson.

Ezt követően – nehezítésként – Pámer László, az egyesület vezetője testi épsége kockáztatásával, bizalmat szavazva a gyerekek célzó képességének, a pálya széléről korongot dobott, amit a vágatózó ló hátáról kellett meglőni. Miután tanár úr épségben maradt, folytatódott az ügyességi feladat. Most egy kelevézt helyettesítő rúddal kaptak el repülő karikákat, majd az újabb kihívás a lovas-birkózás következett. Izgatott moraj vonult át a nézőtéren, amikor elhangzott, hogy félmeztelenül kell birkózni, amely csak akkor csillapodott,

mikor kiderült, hogy ez csak a fiúkra vonatkozik.

Ezután már aktív szerep jutott a közönségnek is. A vállalkozó szellemű résztvevők sorra jelentkeztek, hogy egymást taszítsák le a lóról, természetesen a testi épségükre több oldalról is vigyázva. Nagyon eredményes trükk volt az egymás csikálása, ahol ritkán nyert az, aki a támadó volt. A gyerekek után a felnőttek is kedvet kaptak a játékosságra, és rövid küzdelem után itt is győztest avathattunk.

Végül Pámer tanár úr tanítványai – illetve már van olyan tanítványa, aki a Kassai-iskolában tanul – felálltak a ló hátára, és mind a lovat, mind a lovasát bemutatta a közönségnek.

Ezután mindenki aktívan kivehette részét az eseményekből, kedve szerint. Kezdődött a lovaglás, egyedül vagy kísérettel. Akiknek első körben nem jutott ló, a céltáblához mentek, és megmutathatták, hogy ők is betalálnak a célba. Hamar rá kellett jönniük azonban, hogy nemcsak a ló hátáról nehéz eltalálni, hanem a talajon állva sem könnyű egyáltalán a tábláig is ellőni.

Akinek várakozniuk kellett lóra vagy újra, azok sem töltötték tétlenül az időt: 4 barátságos kiscsikót kényeztetthetett, lovas kifestőt színezhetett, kavicsra rajzolhatott, festhetett, és a rovásírás

betűivel ismerkedhetett. Aki pedig megéhezett, megszomjazott, a Juca-bárban, a csűrben fogyasztotta a zsíros-deszkát, palacsintát és szörpöt.

3 kategóriában folyt az íjásverseny: a lányok közül Írisz végzett az élen, a második - harmadik helyen szoros küzdelmet követően Lili és Olívia osztozott. A fiúk versenyében Benedek lett az első, őt Barnabás és Benjámín követte.

Természetesen a férfiak is megküzdöttek egymással, Joci és Attila között többkörös "szétlövés" után dőlt el az elsőség sorsa Joci javára, míg harmadik helyezett Gábor lett.

Az íjásverseny ünnepélyes eredményhirdetését követően díjat kaptak a rajzoló, festő, kavicsfestő gyerekek is. Akik pedig kimaradtak a díjazásból, zsákbamacskahúzással jutottak kis ajándékokhoz.

A verseny lezárását követően Juca, aki az étkeztetésben vállalta a gondos háziasszony szerepét, gondolt egyet, íjat ragadt, és a megadott kedves és jól irányzott instrukciókat követve, a kezdők vak szerencséjének köszönhetően, a versenyzőket megszégyenítő módon a céltábla közepébe talált! Ekkor mindenki hazament☺.

A rendezvény a résztvevők visszajelzése alapján nagyon jól sikerült, többen érdeklődtek a lovaglási lehetőség és a nyári lovas tábor iránt. Remélhetőleg kitartásuk nem száll el a nyár közeledtével.

Nem volt olyan gyermek, aki üres kézzel vagy - ami még fontosabb - üres szívvel, élmények nélkül távozott volna az egyesület táborhelyéről☺.

Meitert Éva

